

KALP ŞEHİRİ

Kelimeler bazen insanın hal-i pür melalini anlatmaya yetmiyor. Bir bakışın, bir gülüşün anlamını da kelimelere yükleyemezsiniz. Yani hal dilini bilmezseniz, muhatabınızın yüzüne sadece bakarsınız.

Söz nasıl oluşur, nasıl kifayete bürünür, nasıl anlam kazanır, bütün bunları bilmeden konuşmanın ve yazmanın pek kıymeti harbiyesi olmaz. Söz ustası, yürek bahçesinde, bir arının çiçek tozlarını topladığı gibi en yetkin kelimeleri seçerek söz peteğini doldurmaya çalışır. Dilin altında tartılmadan dökülen, manası düşünülmeden sarf edilen söz, içi doldurulmadan sadece konuşmak için sarf edilen bir sözden öteye geçmez.

De ben söze nasıl başlayayım.

Sözü uçurmaktan ziyade yazının kalmasını tercih ettiğimden yüreğimin yetirdiği kelimelerle vaktine misafir olmak istiyorum.

Müsait misiniz?

.....

Anlaşıldı siz altın toplamaya talipsiniz. Hayalime bakarak dinlenebilirsiniz.

Söze başlayacaktık değil mi? Ama önce özden başlayalım, sonra köze gideceğiz. Sözün kapısından içeriye girebilir miyiz, giremeyiz mi orasını bilmiyorum. Hem acıya talip olmak, hem acıyı hissetmemek, hem sazi ele almak, hem tellere dokunmamak, hem tomurcuğa durmak, hem bülbülün kanından rengini almamak, hem karabulutlarla dolaşmak, hem yağmurdan kaçmak böyle bir şey olabilir mi?

Bize ateşle oynamak düşmüşse varsın düşsün. Hem pervane olmaya çalışalım hem ateşten korkalım mı? Dilimize hasreti dolayıp duruyoruz, içimizin göğünde turnalar geçiyor, birbirimize haber salıyoruz. Bazen de teknolojinin imkânlarından faydalanıp içimizden geçenleri telefona döküyoruz, sesimizle birbirimizin yüreğinden öpüyoruz. Bütün bunlar Allah'ın bize sunduğu bir nimet değil de nedir peki?

Dünyanın bir sürgün yeri olduğunu bilmiyormuş gibi dert yanıyorsun. Allah'ın yarattıklarından hangisi tek ki, dünya da tek olsun. İstedğin zaman sesim yüreğinin duvarlarında yankılanmıyor, hayalim gözlerinin önünde ellerinden tutacakmış gibi beklemiyor, kalbinin yarısı senin yarısı benim için atmıyor mu? Sana yazdıklarım benim için de geçerli değil mi sanıyorsun? Susuyorsun değil mi! Elbette susayacaksın, bazen gönül toprakların şerha şerha yarılacak, bazen de içinden dışına bir yağmur boşalacak gönül mülkünüz berekete kesecektir.

Hayat insanı yorar, insan yorulmazsa insan olmaz. Her insan evvel emirde kendisi için yazılmış senaryonun filmini çeker ama öyle bir senaryo ki filmin nerede ne zaman ne şekilde biteceğini göremezsiniz. Çektiğiniz bölümler arşive kaldırılmış, çekebileceğiniz bölümler ise aklınızın ötesinde bir yerlerde duruyordur ama siz nasıl bir sonla biteceğini tahayyül bile edemezsiniz. Biz çekime yeni başladık, önümüzdeki engellerden haberimiz yok.

Bizim görevimiz verilen senaryoyu filme çekmek, gerisi seni de beni de ilgilendirmez.

İnsan, ara sıra kendi yağmurlarıyla ıslanmaya, gam dağlarına yaslanmaya, dudaklarını bir türküyle dağlayıp ruhuna ilkbahar esintisi sunmaya gitmeli.

Toprağa tohumlar saçarsınız, toprağın kabul ettiği tohumlar yeşerene, tohuma durana kadar sabırla beklersiniz. Toprağa bir fidan diker, çevresini korumaya alırsınız. Üç beş yıl sonra alacağınız ürünü aklınıza getirmezsiniz. Bir ev alırsınız, ne zaman ne şekilde yerle bir olacak böyle bir düşünce gündeminizde bile yoktur. Ya da yeni bir araba aldığın ne zaman, nerede nasıl bir kazayla karşılaşacağınızı bilmiyorsunuz, bilmeniz de zaten mümkün değil.

Canınız gönül şehrine gitmek istemiş, şehrülemin şehrin girişinde sizi karşılıyor. Siz henüz gönül makamınızdan ayaklarınızı yere dokundurmadan nereye gidileceğinizi sorarak nezaketsizlik yapamazsınız. Madem gönül şehrine gezmeye geldiniz, misafir olduğunuzu unutmayın. Şehrülemin sizi en güzel şekilde ağırlayacaktır.

Bu kurguyu yuttunuz değil mi? Siz gönül şehrine gelirsiniz de şehrin anahtarını kalbinizin cebine koymaz mısınız?

Yedek anahtarı bulunmayan bu şehre hoş geldiniz.